

1 SKYRIUS

- Žiedlapiai krinta! – Devina iškėlė savo telefoną, kad Itanas matytų jos „Pokémon GO“ žemėlapi.

Ir iš tiesų – jų mėgstamiausia „Išminties“ komandos treniruočių salė „Dotės spurgos“ skendėjo rožių žiedlapiuose, kurie pleveno iš priešais esančios PokeStotelės.

– Veikiausiai Karlas panaudojo šį jauką, – tarė Itanas, dairydamasis, ar nepamatys draugo ant šaligatvio.

Karlas buvo treniruočių salės lyderis, jis sumanė kiekvieną šeštadienio rytą pasitelkti jauką, kad pritrauktų kuo daugiau klientų į Dotės parduotuvėlę. Štai kaip „Išminties“ komanda rūpinosi savo mėgstamiausia treniruočių sale ir stengėsi, kad ji būtų atidaryta.

Bet kuriā akimirkā galējo pasirodyti „Pokémon GO“ žaidėjai, norintys pamatyti, kokį laukinį pokemoną pritraukė šis jaukas. *Belieka viltis, kad jie taip pat susivilios ir spurgomis*, pagalvojo Itanas.

Jis atsikando garsiojo Džiglipafo – Dotės spurgos, aplietos rausvu glaistu, su saldinaisiais vietoj akyčių ir šokoladinėmis ausytėmis.

Dotė jau keletą savaičių jas kepė kartu keliomis kitomis ypatingomis pokemonų spurgomis. Drugėlavio spurgos buvo be glitimo ir pieno produktų. Dar buvo ir tėčio mėgstamiausios – Drouzės, patiekiamos kartu su puodeliu nemokamos kavos.

Itanas stebėjo praeivį, valgantį Droužę. Vanilinės spurgos apačia buvo pamirkyta šokolade. *Niam!*

– Manau, kitą kartą paragausiu Drouzės, – tarė jis Devina. – Žinoma, be kavos.

– O aš ne. Liksiu ištikima Džiglipafui.

Kaip netikėta, mintijo Itanas. Mažoji sesutė buvo didžiausia smagurė pasaulyje. *Kam jai rinktis tik glajum pusiau aplietą spurgą, kai gali sušlamšti visiškai paskendusią glajuje?*

Jis šyptelėjo, kai Devina atgalia ranka nusibraukė rausvo glajaus dryžį nuo smakro.

– Gal reikia servetėlės, mieloji? – prie jų stalelio priėjo šiltai besišypsanti Dotė, nešina popierine servetėle. – Regis, Džiglipafai šiandien ypač skanūs.

Devina jai pritarė pilna burna:

– Jie nuostabūs!

– Džiugu girdėti. Gal judu galėtumėte man padėti išrinkti kitą pokemonų serijos spurgą? Atlieku nedidelę apklausą. – Dotė išsitraukė pieštuką, kurį buvo užsikišusi už ausies. – Kuris iš jų skamba geriausiai? – paklausė ji.

Itanas net palinko į priekį, kad geriau girdėtų pro šurmulį iš lauko sklindančių balsų. Jaukas išties pritraukė nemažai žmonių!

– Taigi, pirmas variantas: galėčiau iškepti šilauogių Švirkslį su šokoladiniu glaistu ir plakta grietinėle, trykštančia iš vidurio. Supratot mintį?

Devina suraukė nosį.

– Ta dalis apie kažką trykštančio skamba gana šlykščiai.

Dotė susiraukė.

– Gal tu ir teisi. Ką gi, pereikime prie antrojo, Digteto šokoladinės tešlos skanėstas ant pagaliuko. Galime net pavadinti jį Dugtrijum ir pardavinėti tris už dviejų kainą.

Devina puolė pritariamai linksėti galva.

– Taip! Skamba kur kas geriau.

– Pala, yra dar vienas, – tarė Dotė iškeldama ranką. – Kaip jums Beždžionė? Cukraus pudra apibarstyta spurga su bananinio kremo įdaru.

– Parduota! – sušuko Itanas. – Paimsiu visą tuziną... na, iškart, kai tik juos sukursi.

Dotė nusišypsojo.

– Ką gi, regis, vienas balsas už Dugtrijaus šokoladinius skanėstus ant pagaliuko ir vienas už Beždžionę. – Ji

kažką pasižymėjo savo užrašų knygelėje ir įbedė pieštuką atgal į savo tankių žilų plaukų kuodą. – Pažiūrėsime, ką mano kiti klientai. Rodos, jie pagaliau nutarė užėiti!

Ir iš tiesų varpelis virš spurginės durų sudzingsėjo.

O Itano ir Devinos telefonai staiga suzvimbė.

– Et, čia Zubatas, – tarė Itanas. – Tas pokemonas varo mane iš proto. Man nesiseka gaudyti sparnuotų padarų.

– Man irgi. Todėl aš juos tik fotografuoju, – atsiduso Devina.

Su įkyriais ir varginančiais pokemonais ji nusprendė susidoroti juos fotografuodama. Išskėlė telefoną ir nufotografavo Zubatą, plasnį tiesiai Itanui virš galvos.

Pamatęs nuotrauką jis susigūžė.

– Fui! Patrauk tą daiktą nuo manęs.

– Pats patrauk! – atšovė Devina. – Pažiūrėsime, ar sugebėsi sugauti.

Ir jis bandė. O vargeli, dar ir kaip stengėsi. Svaidė PokeRutulius virš, po ir aplink tą spurdantį Zubatą. Rodės, kai kurie rutuliai skrieja *kiaurai* per jį. Deja, nė vienu metimu nepavyko jo sugauti.

– Tarsi jis būtų nematomas! – piktinosi Itanas.

– Kas?

Jaunesnioji Karlo sesutė Džiana prisėdo prie stalelio. Jos tamsios garbanos buvo prisiplojusios prie galvos, tarsi ji būtų ką tik nusiėmusi dviračio šalną.

– Atlėkiau čia kaip įmanydama greičiau. Ką praleidau?

– *Tu* nieko nepraleidai, – atsakė Itanas. – Būtum be vargo sugavusi tą Zubatą. Jam iššvaisčiau kokį šimtą PokeRutulių. – Pabandęs dar kartelį, jis nustūmė savo telefoną per stalą Džianai. – Pabandyk. *Prašom.*

Džiana neturėjo savo telefono, tačiau dažnai skolindavosi iš Devinės arba Karlo ir gaudydavo pokemonus – „Išminties“ komandoje ji buvo taikliausia.

– Tereikia pasistengti, kad pokemonas atsidurtų ekrano viduryje, – tarė ji, lyg norėdama pamokyti Itaną, kaip sugauti Katerpį. – Tuomet turėtų pakakti tiesaus metimo. – Ji sviedė PokeRutulį ir, kaip reikėjo tikėtis, pirmu bandymu sugavo Zubatą.

Itanas pasisuko į šoną ir ėmė vaidinti, kad daužo galvą į langą.

– Kodėl man nepavyksta? – dejavo jis. – Esu septintą lygį pasiekęs treneris ir dviejų treniruočių salių gynėjas. Bet negaliu sugauti to sumauto Zubato.

– Pasielk septintą lygį? – paklausė kažkuris.

Tai buvo Karlas, jis ką tik įžengė pro duris.

– Kai pasieksi aštuntą lygį, gausi Razz uogų. Tuomet pamokysiu tave, kaip sutramdyti tokius kaip Zubatas, ir visus juos be vargo sugausi.

Jis buvo trylikto lygio treneris, tad žinojo įvairiausias „Pokémon GO“ gudrybes.

– Dėkui, Karlai, – atsakė šiek tiek geriau pasijutęs Itanas.

Vėl suburgus telefonui, jis nudžiugo išvydęs Rata-tą – žiurkę primenantį pokemoną be sparnų. Jis be vargo jį sugavo, kaip ir didžiausią Nidoraną ir gau-ruotą violetinį Venonatą, kurį čia atviliojo jaukas.

– Ar tik man taip atrodo, ar Vydla darosi vis įžūles-nis? – pasiteiravo Devina, bandydama sugauti spyruo-kliaujantį, į kirminą panašų pokemoną.

– Tai reiškia, kad tavo lygis kyla, – atsakė Itanas. – Tai geras ženklas. Tiesiog parodyk tiems mažiems La-riams, kas čia vadovauja.

Devina nusijuokė ir galiausiai sugavo pokemoną. Jų tėtis vieną iš savo Vydlių praminė Lariu, tad Itanas ir Devina kiekvieną Vydlą, su kuriuo susidurdavo, ėmė vadinti Lariu.

Galviausiai rožių žiedlapių lietus liovėsi, ir minia prie spurgų parduotuvėlės ėmė skirstytis. Tuomet at-skubėjo Dotė, nešina apklausos rezultatais.

– Laimėjo Beždžionių spurgos! – paskelbė ji ener-gingai, net jos auksiniai auskarai skimbčiojo. – Gamin-siu spurgas su bananinio kremo įdaru. Nekantrauju pradėti. Užsukit ryt paragauti. Gerai?

Trindama rankomis ji nukulniavo atgal į virtuvę.

– Ji atrodo nepaprastai laiminga, – pareiškė Džia-na, jiems ruošiantis išeiti. – Įtariu dėl ko. Ar norite sužinoti paslaptį?

Kai visi susidomėję palinko prie jos, ji prislopintu balsu sušnibždėjo:

– Dotė ir Ivanas *susitikinėja*.

– Ką? – net loštelėjo Itanas. – Bet juk jis jos konkurentas!

Ivanas turėjo ledainę kitoje miesto pusėje ir jis *vos* neištūmė Dotės iš verslo. Be to, jo ledainėje buvo varžovų pokemonų treniruočių salė. Ji priklausė „Draḡsos“ komandai.

Džiana gūžtelėjo pečiais ir tarė:

– Kam rūpi? Meilei neįsakysi, man regis.

– Be to, Dotės verslas klesti, – pridūrė Devina. – Ji net kuria Beždžionės spurgas. Iš ledų to nepadarysi.

Karlas pakraipė galvą.

– Bet įmanoma pagaminti bananinį Beždžionės desertą.

Džiana žaismingai kumštelėjo broliui į petį.

– Nedrįšk patarinėti Ivanui! – pareiškė ji. – Laikykis kuo toliau nuo tos ledainės. Mes palaikome Dotę, ar pamiršai?

Jis nusijuokė:

– Nepamiršau.

– Tiesa, teko nemažai pakovoti už šią treniruočių salę, – pridūrė Itanas, sekdamas paskui Karlą pro duris. – O jei kas nors jai nutiks, teks treniruotis štai *ten*.

Jis mostelėjo į biblioteką kitapus gatvės. Ten taip pat buvo „Išminties“ komandos treniruočių salė. Ta-

čiau bibliotekininkė ponia Eplgeit neleisdavo vaikams žaisti „Pokémon GO“ net šalia pastato. Todėl nors Itanui ir pavyko palikti Žeberklą toje treniruočių salėje, jis negalėjo jo treniruoti!

Karlas apsimestinai nusipurtė.

– Tu teisus. Negalime leisti, kad kas nors nutiktų Dotės spurginei, – tarė jis. – Mes palaikome Dotę. Vėliau jus susirasiu! – jis pamojavo ir nužingsniavo į ūkinių prekių parduotuvę, kur darbavosi šią vasarą.

Kol Džiana rakino savo dviratį nuo vikšrelį primenančio dviračių stovo priešais spurginę, Itanas stovėjo šalia ir tapšnojo savo telefono ekraną. Dviračių stovas taip pat buvo PokeStotelė. Jis pasuko medalioną ir surinko du PokeRutulius ir kiaušinį.

Išgirdęs kitapus gatvės šūktelint ponią Eplgeit, jis mikliai paslėpė telefoną kišenėje.

Nejau ji gali mane pričiupti dėl to, kad žaidžiu, nusišėbėjo jis. Aš net ne toj sumautoj bibliotekoj!

Tačiau poniai Eplgeit šįkart rūpėjo visai ne pokemonai.

– Vaikai, gal matėte Maksą? – sušuko ji ir nė nesidairydama automobilių puolė per gatvę. – Mano katinas paspruko. Jis dingo!